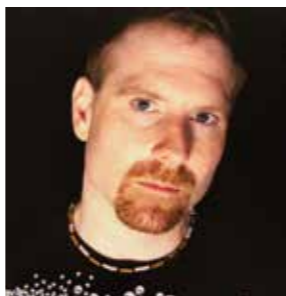

IM Sean Reinert (1997-2020)

Toen begin jaren '90 de metal een wat meer technische hoek in sloeg, hadden wij in Nederland voornamelijk de mond vol van Gene Hoglan, en dat is ook niet zo gek, want naast een geweldige drummer was de reus Hoglan een opvallende verschijning. Ik werd door een drummende klasgenoot echter gewezen op Sean Reinert die eerst op Human van Death en later Focus van Cynic de sterren van de hemel speelde. Achteraf zouden deze twee albums worden gezien als grensverleggend, maar dat wist ik toen nog niet. Reinert combineerde de soepelheid en flow van Weckl met een stevige dosis dubbele bassdrums en een ongelooflijk strakke timing in elke maatsoort. Reinert stond kennelijk niet graag in de spotlights, en behalve een enkele bandfoto in de Aardschok en een enkele video bij MTV's *Headbangers Ball* was er dan ook weinig over de man te vinden. Vergeet niet, Youtube bestond nog niet, en het internet stond in de kinderschoenen. In 2007 werd ik naar een oefenruimte in Utrecht gestuurd om daar getuige te zijn van de wedergeboorte van Cynic. Daar trof ik een nog altijd fenomenaal spelende Reinert aan. Persoonlijk klikte het niet zo; Reinert was een beetje

norsig, maar vooral heel gesloten. Hij had zagezegd een flinke muur om zich heen. Een vreemde eigenschap voor een drummer, en zeker gezien ik daar als fotograaf en journalist vaak makkelijk doorheen prik. In de jaren erna bleef ik de man online een beetje volgen, en zag dat hij wat demonen had. Hij had problemen had met overgewicht, en mentaal leek het ook allemaal niet vanzelf te gaan. Tot hij in 2014 uit de kast kwam en alles op z'n plek leek te vallen. Een flinke stap, zeker in de metalscene en in het aartsconservatieve Amerika. Reinert trouwde, kwam weer op een gezond gewicht en leek gelukkiger dan ooit tevoren. Op 24 januari werd hij door zijn echtgenoot bewusteloos aangetroffen. Reanimatie mocht op dat moment niet meer baten. Als doodsoorzaak wordt hartfalen aangegeven. Sean Reinert werd slechts 48 jaar oud. (Dennis Boxem)

Rick's Tribute Concert II

Voor de tweede keer organiseert de Rick Jonckheere Foundation een mooie muziekkoncert ter ere van de jonge drummer die op achttienjarige leeftijd overleed aan de relatief onbekende ziekte COVID. Met dit event haalt de foundation geld op voor onderzoek naar deze zeldzame aangeboren afweerstoornis. Ze worden daarbij geholpen door 'ambassadeurs' als **Ton Dijkman**, **Lean Robbemont** en **Koen Herfst**, die natuurlijk ook van de partij zijn in De Maagd (Bergen Op Zoom).

Daarnaast zijn er optredens van bands van de Rockacademie – waar Rick Jonckheere een veelbelovende drumleerling was. Speciale aandacht gaat daarbij uit naar Rick's eigen band New Stuff. Mooi hoe de drumcommunity zich – bijgestaan door sponsors als het Meeusen Fonds – vol overgave schaaft achter dit waardevolle initiatief. Dus als het effe kan; ga erheen! (Bouke Bijlsma)

- 14 april, Theater De Maagd, Bergen Op Zoom, 19.30 uur

album Jeroen Vrolijks New Morning - The King Kong Sessions (eigen beheer)

Opnieuw een release van Jeroen Vrolijks fusieproject New Morning met diverse nationale en internationale muziekvrienden. Opvallendste naam is gitarist Oz Noy, met wie de drummer drie tracks opnam (waarvan één live). Ook bassist Fima Ephron is van de partij en Nederlandse gitarist Martijn van Ittersson. Zeven tracks met een hoofdrol voor gitaar, en soepel, mooi klinkend fusiedrumwerk. Met de productie – geheel in handen van Vrolijks zelf – is sowieso weinig mis; een fijne open en directe sound! Zelf zegt Vrolijks erover: 'Gedachte achter de release is een wat machofunk *in your face*-release. Ik heb gewerkt

aan m'n compositie- en productie-skills. Opnemen en mixen liet voorheen aan engineers over, maar heb ik nu allemaal naar mezelf toe getrokken. Noem het een reis naar volwassen worden als artiest in plaats van alleen drummen. De twee live tracks waren niet multitrack opgenomen, dus daar viel weinig aan te editen. Zie het als een tegengeluid tegen het overcorrigeren van producties, rechtzetten van fills en beats. Erg blij met de bijdrage van percussionist Yoel Gonzales uit Cuba; ooit ontmoet in Sint Petersburg en nog steeds bevriend. Muziek gaat over grenzen, New Morning is een internationaal project, daarom wat lastig te programmeren, maar we hopen dit jaar ons gezicht te laten zien op de betere festivals.' Check it out op Spotify, Apple Music en BandCamp. (Bouke Bijlsma) <https://jeroenvrolijk.nl>

Alison Toon

Ian Mosley van Marillion Laid-back en altijd raak

Ian Mosley (66) is de stille kracht van Marillion. Zijn laid-back klappen zijn altijd raak, maar verder blijft de drummer graag op de achtergrond. Eenmaal op de praatstoel blijkt de 66-jarige Mosley echter een toegankelijke, grappige kerel.

Er stond eigenlijk helemaal geen interview gepland. Maar aangezien Slagwerkkant vanwege andere verplichtingen in de Nijmeegse Vereniging aanwezig mag zijn bij de soundcheck van Marillion, grijpen we onze kans. Of Ian Mosley wellicht zin heeft om een paar vragen te beantwoorden? 'Ja, natuurlijk', klinkt het, zonder enig voorbehoud. We trekken ons terug in de kleedkamer, waar de drummer alle tijd neemt.

'Touch wood', klopt Mosley op de tafel, wanneer zijn leeftijd en fysieke conditie ter sprake komen. Iedere avond een show van twee uur spelen, gaat hem nog gemakkelijk af.

'Maar', lacht hij, 'ik zit wil in Marillion hè. Niet in een thrashmetalband als Metallica of Slipknot. Dat is echt keihard werken. Goede band trouwens, Slipknot. Die drummer, fantastisch. Net als de hele band. De show, de energie, echt indrukwekkend.'

Mosley noemt in dat kader ook Tool. 'Net zo te gek', zegt hij. 'En Rammstein niet te vergeten. Wat een band. Ik wou dat Marillion ook budget had voor zo'n show. Dat ik iedere avond mijn drumkit op kon blazen. Ha, geweldig.'

Maar ja, Marillion hè. Ooit pure symfo. Met zanger Fish werden de single Kayleigh en het album *Misplaced Childhood* commerciële klappers. Dat was in de eighties. Inmiddels is Marillion een progrock/popband die met zanger Steve Hogarth volledig z'n eigenzinnige koers

'Ik drum graag op de melodie; dan merk ik zelf niet eens wanneer ik een aparte maatsoort speel'

vaart. Soms stevig rockend, vaak ook sferisch, met veel langzame passages. En altijd die rake klappen en laid-back feel van drummer Mosley. Al bijna vijftig jaar professioneel drummer. Vroeger onder meer in de band van Steve Hackett (ex-Genesis), maar sinds 1983 bij Marillion.

Geen sportschool

'Een luie timing; het is mijn leeftijd, denk ik', lacht Mosley. 'Maar serieus, naarmate ik ouder word, vind ik die langzame stukken juist lastiger. Een uptempo ritme, dat speel je en het is weg. Maar bij die langzame of halftime stukken zit er

zo veel tijd tussen iedere slag, dat je echt gefocust moet zijn om de groove vast te houden.'

'Ik ben als drummer graag onderdeel van de band, van de song. De groove moet soepel klinken, ook als het geen vierkwartsmaat is. Ik drum graag op de melodie, dan merk ik zelf niet eens wanneer ik een aparte maatsoort speel.'

Mosley speelt al jaren op zijn zwarte, zeventdelige Tama kit. Hij heeft geen endorsement. 'Soms krijg ik wat aangeboden, maar die Tama is heel goed en veelzijdig. Ik kan er alles mee doen. Met drums maakt het merk ook niet zo veel uit, vind ik. Neem een oude tweedehands kit, zet er nieuwe vellen op én een goede drummer achter en het klinkt.'

Anders vindt Mosley dat met een snare en bekkens. 'Dat is iets persoonlijks. Ik speel zo ongeveer mijn hele leven op een Ludwig Black Beauty snare en Zildjian bekkens. Als we met Marillion buiten Europa touren, huur ik een drumkit, maar ik gebruik altijd mijn eigen bekkens en snare.'

Met zijn pensioen is Ian Mosley niet bezig. 'De tijd vliegt, dat is best beangstigend. Maar stoppen? Ik kan het me niet voorstellen. Drummers blijven altijd spelen, totdat ze erbij neervallen. En ik kan het nog prima aan, ik ga niet naar de sportschool om het vol te houden. Als ik in Slipknot zou spelen, was dat wel nodig geweest denk ik, haha.' (Han Neijenhuis)